

A fényben, fenn a házsongárdi csendben
tovább dalolt a név zenéje bennem.

S nagyon szeretném, hogyha volna könnyem,
egyetlen könny, hogy azt a dallamot
Aletta van der Maet-nak megköszönjem.

Áprily Lajos.

LEVÉL

Gruzda Jánosnak, a tél-festőnek.

Mi itt a téli Szép titkát kerestük
halott falukban, hő-hullámokon,
s beporozott az erdők zuzmarája:
lelkünk a tél lelkével lett rokon.
Ajándékozhat színt és dalt a nyár is,
fehér hazánk a vadnyomos határ.
December és dér. Madaram a holló,
monumentális, büszke gyászmadar.

Ha meghalok, nagyon megváltozom majd,
átszálok egy kis kék felhőközön
és a tavasz lelkére rátalálok
s a fiatal tavaszba költözöm.
Fénnyel jövök, vagy fuvalom-zenével
s a hó megindul téli házakon,
lerázom az akácok zuzmaráját
s a jégcsapok vizét megcsorgatom.
Leccsapok a hórejtő fűzberekre
s a varjútábort messze kergetem,
felvillanok egy csiklandó sugárban
s a néma pásztort megnevettem.
A barna felhő búskomor szívébe
csóvát dobok, hogy zivatar legyen,
s egy éjjel diadalmasan leszálok
fellegvizekre szomjas Órhegyen.
Halomba, zápor-gyöngyösen letépem,
ami virág van száz vadrózsafán —
és virradatkor óriás csokorral
bedobom a leányok ablakán!

Áprily Lajos.